

Снѣгъ се сипе надъ полята
и затрупва семената.
Жетва златна пакъ ще има
спятъ на топло подъ земята
семената тази зима.
Въ топла кошара
стадо почива,
чудна овчарѣтъ
пѣсень извива...

Вредъ по село ходятъ млади коледари,
пѣятъ чудни пѣсни за млади, за стари:
всички хора да бждатъ щастливи,
съ много стока и хубави ниви.
Отъ плодъ всѣка лоза да натегне,
отъ плодъ всѣко дърво да полегне,
а земята чудна, хлѣбородна
да си бжде наша и свободна!

Георги Владимировъ

НОВИЯТЪ ЧИНЪ

Въ македонското село Горица е отворено българско училище. Децата-ученици, се радватъ неизказано. Още слънце не огрѣло, тѣ съ торбички въ ржце, слизатъ по стрѣмнитѣ, каменливи улици, къмъ училището. Облѣчени сж въ шарени македонски дрешки.

Единъ день тѣ бѣха особено радостни. Докараха въ училището една кола чиновове. Всички горѣха отъ желание да ги видятъ, да седнатъ на тѣхъ.

Звънецътъ дрънна. Ученицитѣ се наредиха, по двама, въ шарена редица. Послушно, на прѣсти влѣзоха въ учебната стая.

— Деца, — каза имъ учительтъ, — днесъ ще ви наредя на чиноветѣ. Но докараха такива само за двадесетъ ученика. А вие сте тридесетъ. Затова седнете по трима на чинъ.

Децата насѣдаха! Малкитѣ по-лесно се сбутваха по трима на чинъ. Но имаше нѣколко по-голѣмки ученици. Тѣ се побираха трудно.

— Господинъ учителе, — обади се Тиме, единъ отъ най-възрастнитѣ ученици. — Намъ е тѣсенъ чинътъ.

— Ами когато започнемъ да пишемъ? — Заклати